

ЖЕЉКА АВРИЋ

ПРИЧА О НЕКАДАШЊЕМ

ПРИЧА О НЕКАДАШЊЕМ

Милошу Црњанском

Нисам то више ја, већ сећање на ме;
прича које не би, неко туђе лице,
посустале буре негдашње омаме;
шапат – месечина, плавет-омаглице...
Кроз мутнице страсти ка звезданој реци,
где се слуте конци и кроје почечи.

То више нисам ја, то други се неко
именом ми зове. Ја са себе стресам
све бивше и давно, опијен, далеко
од свег што сам био и одакле јесам...
Из светлости смеха, свилених облака –
лутајућа душа вечитог дечака.

И нисам више ја. И не знам још ко сам,
распет на крајеве месечевог лука.
Пркосан, још жедан игре и заноса
загледан у небо понад славолука...
Бездомну тишину и давно чезнуће.
Пожутело лисје... Прошло и будуће.

ФЈОДОР

Љубим!
Бездомне. Бедне људе.
Коцкаре и жутокљунце.
Оне што болују од себе.
Безверне. И све у Христу.
Судије и којима суде.
Оне у мраку, што не подносе сунце.
Душу тровану болом и детиње чисту.
Све који пате. Скрхане. Смлаћене.
До дна дошавше. И страдањем, преобраћене.

Љубим!
Горке исповести. И ћутања. Лажи.
Подземље гордости. Самољубље.
Заспале савести. И оне на стражи.
Зле духове мртвог дома.
Одрицање, од бездна дубље.
У срцу расад малигнома.
Страхове. Свирепост мука.
Живота расап. Демонску кнуту,
по разапетом бићу, ошинуту.

Страхоте битка. Смрти страхоте.
Кад вихорног ме посве сатру.
Пригрлим очај, тугу и болест
(има у томе чудне лепоте).
Зар мари ако ме пониште, затру,
па бивам бољак, тек тужна повест...
Ћутећи вас. У блату, узнесен.
Страствен и сузан и потресен
пред бесмислом овог века.
Љубим! Све бесмртно, вечно.

Верујући у Богочовека.

СОНЕТ КОСТИМА

Пребиловци, август 1941.

Скупљам бедренице, стучене грудњаче,
смрскане лобање, вилице у крику.
Кошчице прстију, прсле кичмењаче
у вјечнају памјат, опрост, чемерику.

Скупљам у наручје, под срце, у јаук,
заклани трак наде, крст без годинице.
Сва безумља Ножа у будући наук.
У ждрелима црним јецај молитвице –

Мајчице, не дај ме! Спаси драги Бого!
И последњи дрхтај, стравом изнемога
на који ће пасти сенка госпе тамне...

Под каменом белим бездомљене кости
давну правду ишту. Добри Боже, прости!
У опело скупљам наше боли јамне.

СОНЕТ ЗА БЛИЖЊЕ

Не бој се, прође. И бол и страх од бола.
После, одахнеш. Само да горе није!
Могло је... жешће. Не овако, ни пола
како зна – бесови, буре, агоније.

Малих се смрти и твоја прошлост сећа –
сечива речи, мутних корита длана;
кад си поклекла, бивала пркосећа,
скрпљена смехом, од невидљивих рана.

Грешан ти сабрат и блиско посрнуће.
Свему што трује мелем си, наде зрно.
Остављеном луч, у грозници – свануће,

дижеш заставу и када све је црно.
Док бол ближњегга примаш ко причест свету,
твој те прогони, у себе, разапету.

ТО СЕ ДЕШАВА САМО ЈЕДНОМ

ја сам Слободан
четрдесет која
ожењен троје деце
сечем шуму извлачим дрва
на грађевини радим по потреби
не волим висину ал' немам куд осим на скелу
мати ме моли старија кћи *држи се земље*
жена ко жена
мора се од нечеј живети

овде је добро имати трећу руку резервне очи одмену
скела је играчка клизачица змијско клупко
можемо играти школице
жонглирати на стубу
дубити са шлемом и без њега
сваки дан се успињемо у небо
и зидамо зидамо зидамо
стварно не волим висину али
нешто се радији мора

горе затварам очи да не видим *голе*
расцветану булку потиљка
изломљену стабљику леђа
држим се за кончић дрхтај за клечање колена
нада мном се љуља извесност
пода мном коначност
јер што се дешава само једном

слубљен уз тело туђинца
постајем слободан пад
убрзање честица
ни Слободан ни син ни муж ни отац

јавиће пао са скеле
писаће несрећан случај